

διαβόλια

διαβόλια κ. **διαόλια**, **τα**, ουσ. [πλ. του ουσ. διά(β)ολος], τα δαιμόνια, τα σατανικά στοιχεία, που σύμφωνα με τη χριστιανική θρησκεία εισχωρούν στον άνθρωπο και τον κάνουν άβουλο όργανο του διαβόλου·

- *διαβόλια, τριβόλια*, περιληπτική έννοια που χρησιμοποιούμε για να συμπεριλάβουμε στο λόγο μας αντικείμενα, πράξεις, καταστάσεις (εκτός από αυτά που ήδη έχουμε αναφέρει), τα οποία δεν κρίνουμε σκόπιμο ή απαραίτητο να τα κατονομάσουμε λεπτομερώς: «έπρεπε να μαζέψω τραπέζια, καρέκλες, πολυθρόνες, διαβόλια, τριβόλια»· βλ. και φρ. *διαβόλοι τριβόλοι*, λ. *διάβολος*·

- *με πάνουν τα διαβόλια*, εξοργίζομαι πάρα πολύ, γίνομαι έξαλλος: «όταν τον πάνουν τα διαβόλια, δεν τολμάει κανείς να του μιλήσει».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας